

Sant Pere del Bosc abans de la construcció de l'asil

Jordi Soliguer i Mas

La fotografia ens ofereix la imatge del santuari de Sant Pere del Bosc abans de fer-hi l'ampliació de la part destinada a asil. Es veu en un lateral una construcció que va ser enderrocada per ampliar l'espai lliure destinat a la plaça. Eren els moments en què s'anaven fent obres de millora en tota l'extensa finca.

Santuari de la Mare de Déu de Gràcia a Sant Pere del Bosc.

Procedència: SAMLM. Fons: Fàbregas-Orench. Autor: Desconegut. ST: 031.093.010

El retrat s'ha trobat en la documentació particular de l'Esteve Fàbregas i Barri quan la família l'ha cedit a l'Arxiu Municipal. Adjuntada a la imatge hi podem llegir una nota explicativa dels personatges que hi apareixen, ben identificats per un número escrit a mà a la part inferior i per la referència escrita a màquina que els anomena.

Segons el text, sembla que la instantània està feta en el temps proper a la vinguda del poeta mossèn Cinto Verdaguer i després que aquesta s'hagués efectuat. Les persones són les mateixes que van acompanyar el literat a visitar la finca, les quals van desplaçar-s'hi amb la tartana que figura al fons. En el llibre *Lloret de Mar*, d'Esteve Fàbregas, hi llegim: "Les obres havien d'inaugurar-se el dia primer de maig de 1898. Unes setmanes abans, la vila de Lloret i la Mare de Déu de Gràcia reberen una visita important. Vingué mossèn Cinto Verdaguer¹". I més endavant continua: "Aquest arribà a Lloret cap al tard i fou hoste de Nicolau Font. L'endemà al matí, pujaren a l'ermitatge amb una tartaneta²". D'altra banda, l'Esteve Fàbregas m'havia relatat aquesta escena a instàncies meves quan indagava detalls del passat referits al meu besavi i concretament em va parlar dels noms dels protagonistes, però no em va mostrar la

fotografia que ara podem admirar. En realitat l'Esteve sabia el que li havien contat, especialment l'Emili Martínez, amic del poeta, ja que ell va néixer l'any 1910.

Es dona la casualitat que la tia Florinda, filla de Valentí Soliguer Pujol, un dels personatges de la foto, va regalar a la meua mare, poc abans de morir, dos plats de ceràmica que eren les dues últimes peces de valor sentimental que li quedaven del seu pare. En un d'ells s'hi reflecteix la caseta on vivia el capellà de Sant Pere i en l'altre s'hi reproduïx, amb alguna petita modificació, la mateixa escena de la fotografia que es comenta. Són dibuixos pintats amb minuciositat sobre la terrissa, l'autoria dels quals era del mateix Valentí Soliguer Pujol, segons paraules de la donant.

Plats de ceràmica de Sant Pere del Bosc pintats per Valentí Soliguer i Pujol.

Autor de la fotografia: Jordi Soliguer i Mas.

L'observació amb ull escrutador de tots els detalls ens explica moltes coses. La forma de vestir defineix les tres classes socials dels protagonistes. Nicolau Font, amb americana, corbata i barret d'ala, representa l'estament superior de la societat; Valentí Soliguer, també amb americana i corbata, porta una gorra, vestimenta pròpia d'una classe burgesa benestant; i el tartaner, Florenci Jordà, vesteix camisa, pantalons i boina, com era ús en la classe obrera.

Igualment la disposició dels protagonistes en l'escena revela una possible fabulació. Mentre el cotxer espera, allunyat de la conversa entre el promotor i el mestre d'obres, sense poder escoltar el diàleg ni intervenir-hi, els altres dos personatges elucubren sobre les possibilitats de donar solució als somnis i a la voluntat de Nicolau Font i Maig, comte de Jaruco, per trobar respostes adients a l'objectiu cercat. En aquelles converses, que es devien repetir sovint, es va gestar sense dubte la decisió d'emplaçar-hi un edifici per a poder acollir els vells desvalguts de la població. Segur que es va començar a definir el com i el què. Per això, quan una vegada morts Nicolau Font i Maig i també Agustí Cabañas i Font, un dels seus hereus, la vídua d'aquest darrer, Francesca Sala i Parés, va recollir la idea i el testimoni de fer realitat la construcció d'un asil destinat a les persones ancianes, la primera decisió que va prendre va ser requerir la presència de Valentí Soliguer Pujol, l'home de confiança del comte, tal com queda reflectit a les actes de la Fundació Nicolau Font. ■

1 FÀBREGAS I BARRI, Esteve. *Lloret de Mar*. Editorial Selecta. Barcelona. 1959. P. 156.

2 *Ibidem*. P. 159.

Edició i coordinació: Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar.

Redacció: C. Josep Lluhi, 24, 1r - Tel. 972 368 457 - Fax 972 373 181 - a/e: arxiu@lloret.cat - www.lloret.cat/arxiu.

Consell de redacció: M. Assumpció Comas, Joaquim Daban, Joan Domènech, Fèlix Rabassa, Lluïsa Baltrons, Albert Robert i Jordi Soliguer.

Assessorament lingüístic: Oficina de Català de Lloret de Mar. Impressió: AG Cantalozella. Tiratge: 600 exemplars. DL: Gi-1.417/2003.